

МАРГАРИТА.

Но азъ съмъ клето младичко момиче.
Добриятъ господинъ се тъй глуми.
И пръстени, и обѣтци не сж на менъ.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Ахъ, азъ не гледамъ само наикита безцѣнъ.
Такава прѣлестъ, погледъ — остъръ ножъ
Щастливъ съмъ, че ще поостана оцъ.

МАРТА

Що носите? Желая отъ душа . . .

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Да имахъ съ нѣщо да ви утѣша!
Но вѣрвамъ азъ, не ще излѣзна кривъ:
Отъ мжжъ ви поздравъ — и не е вече живъ.

МАРТА

Не е ли живъ? О, клетий сиромашъ!
Мжжъ ми умрѣлъ! О, ази полудяхъ!

МАРГАРИТА.

Ахъ, мила, тъй не падай въвъ несвѣсть!

МЕФИСТОФЕЛЪ.

И чуйте мойта жална вѣсть:

МАРГАРИТА.

О, никога не бихъ се азъ влюбила,
Таквазъ раздѣла би ме погубила.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Тжга слѣдъ радость, радость слѣдъ тжга се гони.

МАРТА.

Какъ свърши той, я разкажи.